

MÁĀ½E BĀ•T NĀŠKDO BLBĀŠJĀ Ā•?

StĀ™eda, 29 duben 2015

Sedíme na chirurgické ambulanci na vyndání stehĀ Viki. ĀĀekárna je úplnĀ plná, snad dvacet lidí. Na nikom není vidĀt nĀjaké zranĀní, jen dvĀ staršeny, sedící zrovna proti sobĀ, mají obvázanou ruku. Usmály se na sebe. Ta jedna nevydrĀela a ptá se druhé: "MĀĀ¾u vĀdĀt, co se vám stalo?" Druhá mávla zdravou rukou: "Ale, pustila jsem si na ruku ve vanĀ vaĀ™icí vodu a pĀ™itím jsem vĀdĀla, Ā¾e je vaĀ™icí, jen jsem byla nĀjak mimo a tu ruku tam strĀila." Rozhodl "No mĀĀ¾e být nĀkdo blbĀjší, neĀ¾ já? A co vy?"

Ta druhá poposedla a povídá: "No úplnĀ to samý. To mi mluvíte z duše. Já zase mĀla ruku v troubĀ, zvoní telefon a jak uĀ¾ jsem ho v duchu brala, tak jsem si sáhla na rozĀhavené tĀlisko. PĀ™esnĀ, jak Ā™íkáte, také si poĀ™ád opakuju, jestli nĀkdo mĀĀ¾e být tak blbý." A pak se tam společnĀ smály. OtevĀ™ely se dveĀ™e, z ordinace se ozvalo "Další!" - a ze dveĀ™í vycházel asi šestnáctiletý kluk. S obĀma zafaĀovanými rukama. OkamĀitĀ jsem vy smíchy. Bylo to tak instinktivní, Ā¾e se to nedalo zadržĀet. Kluk se ke mnĀ otoĀil a povídá: "Co je?" Jen jsem ze sebe vypravil: "Nemáš ty troubu hned vedle vany?" Tím zvedli oĀi všichni v ĀekárnĀ a všichni pacienti vybuchli smíchy. Dobrou minutu se nikdo nebyl schopný nadechnout a ten kluk vĀbec netušil, která bije. Pak se z jedné lavice zvedl muĀ¾ s bundou, szel a pomohl tomu klukovi se obléct. PĀ™i tom si utíral slzy a Ā™íká mu: "Tak jsme to vyhráli, mám neblbĀjšího syna na svĀtĀ." A kluk zase: "Co je?? Co jsem proved?" Z ordinace vykoukla doktorka, co se tu dĀje. BreĀící otec jen zopakoval, Ā¾e se tu soutĀĀí o neblbĀjší zranĀní a jeho syn vyhrál. Do váĀnĀ pokývala hlavou a Ā™ekla: "No, chytat holýma rukama zadní kolo motorky skuteĀnĀ nebylo moc chytré." Zase Ā™ Takovou zábavu tam ještĀ nemĀli. Kluk zĀervenal. Jeho táta se prohýbal aĀ¾ k zemi a mezitím sípal: "Ale já jim nic neĀ™ek!" Objevila se i sestra: "NĀkdo nový?" Podal jsem jí zdravotní kartiĀku a papíry. Nahlédla do nich a pak pokývala hlavou: "Jen vyndání šití... DobĀ™e, tys spadla hlaviĀkou na topení?" - sklonila se k Viki a pohládila ji. "No, vlastnĀ si prohlíĀela šicí stroj. Ale pĀ™íliš zblízka." ManĀelka uĀ¾ ani nemĀla sílu mne kopnout, jen mne tak plácĀekárna se pomalou sesouvala z lavic. Byli tak vysmátí, Ā¾e uĀ¾ jim pĀ™išlo vtipné cokoli. Lidé kolem šedesátky se tu tlemili jako puberĀáci. Poprvé se zasmál i ten kluk. UĀ¾ koneĀnĀ vĀdĀl Āemu. VidĀt humor bĀĀných situací je dĀsivá a neovladatelná schopnost. A dĀvod, proč mne uĀ¾ nikdo nezve na smuteĀní obĀ™ady do krematoria. MARTIN MACEK CABICAR